

«Όλα μπορεί να τα πει κανείς χωρατεύοντας» ακόμα και την 'Αλήθεια». S. FREUD

ΛΕΣΒΙΑΚΗ «ΣΑΤΙΡΙΚΗ — ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ» ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
Μυτιλήνη 18 Οκτωβρίου 1940
Περ. Β'. — Χρον. 9η — 'Αρ. Φύλ. 379
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ
'Αντικρυ στην 'Εθνική Τράπεζα.
ΜΥΤΙΑΗΝΗ ΑΡ. ΤΗΛ. 4-75

Στή Ντουλάπα μου

Ό Βοριάς πού τ' άρνάκια παγώνει
και πού λύσαξε ξάφνου από χτές
μ' αναγκάζει, Ντουλάπα, να κλίνω τó γόνυ
μπρός τις πόρτες σου έδω τις κλειστές.

Τι να κρέμασα, με προφυλάξεις,
στην άγκάλη σου τή σκοτεινή
από σκόρο και σκόνη να μοθ τά φυλάξεις
δέ-θυμάμαι, Ντουλάπα μου φτηνή.

Είταν: "Ανοιξη! Τά χελιδόνια
είχαν βρει τήν παλιά τους φωλιά
στις κορφές των βουνών είχαν λυώσει τά χιόνια
και στήν πλάτη μου τά ρούχα τά παλιά.

Κ' ήρτα έδω, με χαρά ν' άποβάλω
χειμωνιάτικα ρούχα χοντρά...
Και παλτό θάχα, τó διχως άλλο,
πού μοθ σκέπαζε τών νώτων τή φθορά.

Δέ με νοιάζει για τάλλα τά ρούχα
— όπως νάναι περνάς και με τρύπιο βρακί.
Τό παλιό μά χοντρό και μακρύ παλτό πούχα
τρέμω μη μοθ τó τρύπησαν οι ποντικοί.

"Αλλά να, μυρουδιά ναφθαλίνης
με χτυπά σαν άνάσα συζύγου θερμή!
Μέ στοργή στήν άγκάλη σου νοιώθω πώς κλείνεις
τό παλτό πού νοστάλησε τó κρύο μου κορμί.

"Ανοιξέ μου, Ντουλάπα, και δός μου
τό παλτό τó μακρύ μου και στοχαστικό,
να σκεπάσει και φέτο τά πίσω και μπρός μου
ώσπου να λιγοστέψει τοθ Πολέμου τó κακό.

Τριβουλέτος

Έγκυκλοπαιδικά μελέται

Περί Γκιργκιρίων

Τοθ έκλεκτοθ συνεργάτου μας
κ. ΝΙΚΟΛ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Β'.

Τό δια γκιργκιρίων ύψάρωμα
βασίζεται επί τής γοητείας, κοι-
νώς ζαλάδας, ήν παθαίνουσιν τά
ύψάρια ώσπερ και άπαντα τά ζώα
πρό τού φωτός. Οι ξοχάρηδες
γνωρίζουσιν εκ πείρας: ότι τόνον
τά τετράποδα δσον και τά πετει-
νά αλλά και αυτά τά έρπειά, ή-
γουν φίδια, φιλάν φιστίκιον κλπ.,
πρό τού εκτυφλωτικού φωτός, ζα-
λίζονται και μένουσιν καθορώντα
αυτό ώσπερ χαζά.

Ημεις με ήμεγάλον λ. χ. έφο-
νεύσαμεν έσχάτως ύπερμεγέθη ά-
σκόντριχαν, κοινώς οχιάν, παρά
τήν έπαυλίν μας νύκτωρ χάρις εις
ήλεκτρικόν φανόν τού θυλακίου,
δι' ου τήν εκαρφώσαμεν επί τό-
που. Νέισαν.

Τούτ' αυτό, θέλον να πώ, πά-
σχουσιν και τά ύψάρια, μολονότι
πολλοί παραδαι λέγουσιν πώς οι
ιχθύεις τρέχουσιν στο φώς, να βο-
σκίσωσιν, εκλαμβάνοντες τούτο δι'
ήμέραν. Θαρρούντα με άλλους λό-
γους πους εξημέρωσεν σπεύδουσιν
πρός τά λάμπας τού γκιργκιρίου
και τήν παθαίνουσιν.

Ίδου δέ πώς:

Είπομεν εν τώ πρώτῳ ήμῶν με
ήμεγάλον αρθριδίῳ πους ότι εκ-
στον γκιργκιρίον έχει πέντε έως
δέκα λάμπας, δηλ. βάρκας μετά
λουξίων ισχυροτάτων επί τής πρώ-
ρας. Αύται περι λύχνων άφας ά-
νοίγονται εις τó πέλαγος και άρα-
διάζονται με άνημένα τά λουξιά
των: τó εν άλάργα από τó έτερον
πρό τó εν τέταρτον μιλίου περί-
κου. Έντός έκάστης βάρκας κά-

θεται και όρα με τούς οφθαλμούς
τέσσαρας, εις ειδικός παρατηρη-
τής όνόματι λαμπαδόρος. Τά ύ-
ψάρια, ταξιδιάρικα κυρίως εις τάς
ήμετέρας θαλάσσας αυτήν τήν έ-
ποχήν περνώντα και βλέποντα,
εάν τύχη να διέρχωνται πλησίον,
τό φώς, σπεύδουσιν ως προείπα-
μεν και καρφώνονται κάτωθεν τού
λουξίου. Ο λαμπαδόρος, άμίλητος
και άκίνητος, καθορά και μετρά
ή ακριβέστερον κατατάρει πόσα
είνι επάνω κάτω. Όταν νομίσει
πους φτάξαν τάς πεντακοσίας
τουλάχιστον όκάδας, σαλπίζει με
τήν κογχύλην του συνθηματικώς:
Μπού, μπού, μπούουουου!

Τό γκιργκιρίον ου επιβαίνει ο
καπετάνιος με τó ήμισον πλήρωμα
των όλιέων και όπερ έστι άραγμα-
νον εις τήν άκρογιαλιάν, άκούει
τό χαρμόσυνον σάλπισμα και δέ-
νων όπισθεν του τήν «σανδάλαν»
ήτοι τó κωπήλατον καϊκιον ενθα
καθεύδει τó έτερον ήμισον τού
τσούρμου, βάζει μπρός τήν μηχα-
νήν του και σπεύδει προς τήν
σαλπίσασαν λάμπαν. Πολλάκις ο-
μως συμβαίνει ο βαρδιάτορας τού
γκιργκιρίου να μη άκούσει τήν
κοχύλαν, φυσά γάρ άνεμος πολυς
ή βουίζουσιν τά κύματα εις τήν ά-
κτήν. Τότε ο λαμπαδόρος, άνυπο-
μονών και φοβούμενος μη φύγω-
σιν τά ύψάρια, κάμνει «μαλεστού-
φαν». Δηλαδή άνάπτει πατσαβού-
ραν προσδεδεμένην επί κονταρίου
και έμβεβαπτισμένην εις γκάζιον
και τήν κινεί ύψηλά, ποιών ούτω
γυρίσιον όπτικόν τηλεγραρον. Αλ-
λά συμβαίνει έπίσης και πάλιν να

μήν ιδεί ουτε τήν «μαλεστούφαν»
ο βαρδιάτορας, επειδή μη δυνάμε-
νος να άποδιώξει τόν Μορφά εκ
των βλεφάρων του καθεύδει. Τότε
ο άτυχής λαμπαδόρος εξακολου-
θει να κάμει «μαλεστούφαν» δι-
αρκώς, καιών πατσαβούρας και
πάν πανίον εύρισκόμενον εν τή
βάρκα. Ταίριασι πολλοί λαμπαδό-
ροι να κάψωσιν όλόκληρον έφά-
πλωμα χωρίς να γίνωσιν αντιλη-
πτοί, διότι τó ρέμα τούς ξουρτσει
και δέν τούς παρηκολούθει ο βαρ-
διάτορας έστω και μη καθεύδων,
και άλλοι να κατακάψωσιν τó εν-
μετά τó άλλο άπαξάπαντα τά ιμά-
τια αυτών και να μείνωσιν ως έ-
ξηλθον εκ κοιτίας μητρός, τουρ-
τουρίζοντες μεταξύ ουρανού και
θαλάσσης. Βεβαίως τά τοιαύτα
κάζα έστι σπάνια—να και μία άτ-
τική σύνταξις αυτομάτως έλθοϋ-
σα—άλλα όποσδήποτε συμβαίνου-
σι, έπισύροντα άυστηράς κνώ-
σεις κατά των καθευδόντων βαρ-
διτιόρων.

Μη θαρρέσετε όμως ότι μόνον
οί βαρδιάτορες καταλαμβάνονται
υπό τού ύπνου. Και οι λαμπαδό-
ροι τήν παθαίνουσιν και αυτοί οι
καπετάνιοι. Άνθρωποι γάρ εισιν
οί καημένοι και δέν δύνανται να
βαστάξουσιν. Διότι ή εργασία εν
τοίς γκιργκιρίοις έστι βαρυτάτη
βαστώσα από τής δύσεως τού ήλί-
ου μέχρι πρωίας. Έντεϋθεν δε και
ύστερον μη θαρρείτι πους πέφτου-
σιν και καθεύδουσιν. Δέ βαρύνει!
Αφου άπλώσωσιν τήν δικτάραν
επί τής ακτής και κάμωσι καφυλ-
τίον, τίπουτα καθαβίαν ή άλλο τι,
θα σηκωθώσιν να στρωθώσιν εις
τό έμβάλωμα τής δικτάρας προς
επανόρθωσιν των εκ των δαγκα-
μάτων των δελφινίων ζημιών. Αϋ-
τή ή δουλεία βαστά μέχρι τής με-
σημβρίας, όποτε θα φάγωσιν τó
κύριον γεϋμα των και τότε μόνον
(ή συνέχεια στή 4η σελίδα)

ΔΑΣΚΑΛΙΚΟ ΤΕΦΤΕΡΙ

(Συνέχεια από τó προηγούμενο)

1911 Νοεμβρ. 28. — Πλήρωσα
εις τόν κ. Άλμπάνην τόν πετα-
λώσαντα τόν
ένα (άριστε-
ρόν) πρόσθιο-
ν και τόν δε-
ξιόν όπισθιο-
ν πόδας τού
δνου μου γρ.
2 λησμονήσας

να τά αναγράψω χθές Γρ. 2.—

Ν. 29. — Ηγόρασα 1) 2 όκά πι-
ξιμαδάκια και τά έδωκα στή θειά
μου Στυλιανή, (τής άρέσουν- γάρ
εις τόν καφέν), Γρ. 2.

Ν. 29. — Επίσης στή θειά μου
Στυλιανή (ηγόρασα και τής) έδω-
κα 2 πορτοκάλια Γρ.—20.

Ν. 30. — Καθ' όλον τόν Νοέμ-
βριον στα καφενεΐα 18:30, στήν
κόμωσί μου —20, εις έλεημοσύνας
—15, σε σιγαρόχαρτα —20, σε
ύσαν 10, και στα τρόφιμά μας
64.15 τó όλον ούν Γρ. 87.20.

Σημ. — Υπερβαίνουσιν τά έξεδα
του παρελθόντος μηνός Σεπτεμ-
βρίου κατά Γρ. 13.20 (*Ορα σελ.
61). Τó τοιοϋτον άποδοτέον εις τó
σκόλεμα κτημάτων μου τινών.

Δεκεμβρ. 1. — Εις δύο καρφία
διά τó δεξιόν (όπισθινόν) πέταλον
τού δνου μου Γρ.—5.

Δεκ. 2. — Προκαταβολήν τού Δ.
Πουπούσας εναντι εργασιών σϋλ-
λογής έλαιοκάρπου μου Γρ. 10.

Δεκ. 3. — Εις τόν στερεώσαντα
τό πέταλον τού δναριου μου ήλ-
μπάνην (όρα έξεδον 2 καρφίων τή
1 Δεκεμβρίου) ένα καφέν —5.

Δεκ. 4. — Ηγόρασα μίαν πυρά-
γραν 2. — Διόρθωσα και μίαν πα-
λαιάν (πυράγραν, ής έλειπεν ο πυ-
ρος)—20. Τó όλον 2-20.

Δεκ. 5. — Πλήρωσα τά Βεργίκο-
τσάνια: Σαματσίου τού Μεγάλου,
Σαματσίου τού μικρού και περιβο-
λακίου τής Άπέσου. Ταμειακά
γρ. 22:25, όντως όμως 23:15.

Δεκ. 6. — Πλήρωσα χθές τάς
περασθείσας στα παπούτσια μου
σιόλας 14:20.

Δεκ. 7. — Ηγόρασα 34 όκ. κρι-
θήν για τόν δνον μου προς 48
πρό τήν όκάν Γρ. 40.30.

Δεκ. 8. — Κατά τήν έξέτασιν
των λ)σμών μου λησμονημένον έ-
ξεδον Γρ.—5.

Δεκ. 9. — Ηγόρασα ένα γκαζο-
τενεκέ και τόν έκοψα εις δύο (διά
να βάζω μέσα φαγι τού δνου μου)
1.20 και 2 κουβαράκια σπάγγους
(για να διορθώνω τά καίρια οϋ
δνου μου —20), τó όλον Γρ. 2.—

(Συνέχεια στο έπόμενο)

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ

ΔΕΣΦΟΥ	ΔΡΑΧ.	120
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		150
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Α. Άγγλιας	1
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ	ΔΡΑΧ.	3

Οι συνδρομές προπληρώνονται

*Κιόστης - Διευθυντής
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
Κατοικία : Βουναράκι

Τὸ νοικοκυριό σας

Τὰ ἐρζάτσα

Με τὴν ἔλλειψη τῆς ζάχαρης οἱ καλὲς νοικοκυρὲς τῶν πόλεων ὀφείλουν νὰ μιμηθοῦν τὶς χωριανὲς καὶ νὰ ἀκολουθοῦν τὶς πατροπαράδοτες μέθοδους ποὺ θεοαπευθύνονται ὅσο μποροῦν τὶς πολεμικὲς πληγὲς τοῦ στομάχου.

Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν μιὰ λέξη ποὺ ταιριάζει στὴν περίστασι. Τὸ «ἐρζάτσα». Δὲν ἔχεις γάλα καὶ τρῶς τυρόγαλο ; Τὸ τυρόγαλο εἶνε ἐρζάτσα Δὲν ἔχεις κρασί ; Ὑπάρχει τὸ ἐρζάτσα τοῦ κρασιοῦ, ἕνα ποτήρι καθαρό νεράκι. Δὲν ἔχεις οὐζυγο νὰ σέ βασανίζεις ; Καταφεύγεις στὰ ἐρζάτσα ποὺ ἀφθονοῦν.

Τὸ ἴδιο θὰ κάνουμε καὶ μετὰ τῆς ζάχαρης εὐτυχῶς καὶ τῆς ζάχαρης τὰ ἐρζάτσα ἀφθονοῦν. Ἡ σταφιδίνη εἶνε τὸ κυριώτερό της, ἀλλὰ παραλῆει, τὸ ἐντερικὸ σύστημα λένε οἱ γριὲς καὶ ρεζιλίβει τὸν ἄνθρωπο στὰ γηρατιά του Καλλίτερο εἶνε τὸ πετιμέζι, ἑλληνιστὶ βράσμα. Αὐτὸ γίνεται καὶ ἀπὸ σταφύλια καὶ ἀπὸ οὔκα. Τῶν σταφυλίων εἶνε τὸ ἀριστοκρατικόν. Τῶν οὔκων τὸ λαϊκόν. Μετὰ 7 ὀκάδες σταφύλια βγάζετε 1 ὀκά βράσμα, ποὺ κοστίζει 25 δραχμὲς, χωρὶς τὴ φωτιά καὶ τὸν κόπο. Ἐνῶ μετὰ 25 δραχμῶν ἀπόσκα ποὺ τ' ἀγοράζετε 4 δραχμὲς τὴν ὀκά, θὰ βγάλετε 3 ὀκάδες βράσμα. Ἄρα σὰς κοστίζει τὸ ἕν τρίτον τοῦ ἀριστοκρατικοῦ. Ἐπὶ πλέον ἔχετε τὴν ἀλεβριά σας, ἀπὸ τὰ ἀποπλύματα τῶν τεντζερέδων, καὶ τὸ κυριώτερο καὶ τὰ ἀποβρασμένα οὔκα, ποὺ τὰ ξαναξηραίνετε στὸν ἥλιο καὶ τὰ μασουλάτε τὸ χειμῶνα σεις καὶ τὰ ζῶσας. Τρελαίνονται ξαίρετε τὰ ζῶσας μετὰ βρασμένα οὔκα, ἴσως ἐπειδὴ δὲν εἶνε πολὺ γλυκὰ καὶ δὲν τὰ πειράζουν στὰ δόντια.

Ἐμπρός, λοιπόν, καλὲς μου καὶ προκομμένες νοικοκυρὲς, βάλτε τὰ καζάνια μπρὸς νὰ κάνετε τὴ σοδιά σας καὶ νὰ μὴν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς μπακάληδες.

Ἡ Πολύξαιρη

Ἐκδόσεις

Σ. Βαρελτζή (Γιατὶ δὲν ἔχουμε Χ. Μολίνου) Δημοτικὴ βιβλιοθήκη Ὀρ. Κανέλη) θήκη.

Δ. Σουρλάγκα : «Γιατὶ δὲν ἔχει στέγη ἡ Δημοτικὴ βιβλιοθήκη».

Στρ. Παρασκευαΐδη : «Παραξενιές».

Π. Ψάλτη : «Ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Φωτῆ»

Ν. Σωτηράκη : «Βενιαμίν. (Συνέχεια ἀνευ τέλους».

Ν. Πρίμπα : «Νόστιμον ἡμᾶρ».

Δημ. Καλδῆ : «Τὸ βάπτισμα τοῦ πυροῦ».

Γ. Μαρινάκη : «Οἱ μεγάλοι θαλασσοπόροι».

Η ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Ἡ στήλη τοῦ παιδιοῦ

Βρῆκα τοὺς νάνους

Ἀγαπημένα παιδάκια, τὰ Βατερὰ εἶνε ἕνα σπουδαῖο μέρος. Ἐχουν μεγάλη θάλασσα καὶ πολὺ μεγάλο δάσος. Ἐκεῖ μέσα ζοῦν οἱ ἑπτὰ νάνοι μετὰ τὴν πεντάμορφη. Τὸ ξαίρατε ; Ὁχι. Ὁ Κινηματογράφος δὲ μᾶς τοὺς εἰδείξε στὰ Βατερὰ. Ἀλλὰ ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Μπαμπᾶς, τώρα ἤρθαν στὰ Βατερὰ γιὰ νὰ περάσουν τὸ χειμῶνα.

Ἀκοῦστε νὰ δῆτε πῶς τοὺς βρῆκα. Ἐνα πρωτὸ ποὺ εἶχανε φύγει στὸ κυνηγι καὶ ὁ Μπαμπᾶς καὶ ἡ Μαμά καὶ ἡ Μπούα μας κοιμῶνανε, ἐγὼ ξύπνησα, ἔβαλα τὰ παῖτουσάκια μου καὶ τὸ παλτουδάκι μου καὶ βγῆκα στὸ δάσος νὰ πάρω τὰ πουλάκια ποὺ θὰ μ' ἔφερνε ἡ Μαμά. Ἐκεῖ βλέπω ἕνα ἄσπρο, κάτασπρο σπιτάκι μετὰ τὰ πεδῆκα. Πῆγα κοντὰ καὶ εἶτانه ὄλο τὸ σπιτάκι χτισμένον μετὰ ἄσπρο πανί. Μὰ ὄλο ! Εἶχε μέσα πολλὰ κρεββατάκια καὶ ἕνα τραπέζακι καὶ 7 σκαμνάκια. Στὸ ἕνα κρεββατάκι κοιμῶτανε μιὰ κοπέλα. Τότε σκέφθηκα πῶς εἶνε ἡ Πεντάμορφη καὶ τὰ 7 σκαμνάκια εἶνε γιὰ νὰ κάθονται οἱ Νάνοι. Ἡ κοπέλα ξύπνησε καὶ τὴ ρώτησα.

— Ἐσεῖς εἶστε ἡ Πεντάμορφη ;

Ἐκεῖνη γέλασε καὶ μοῦ εἶπε : «Πῶς βρέθηκες ἐδῶ, μικρούλα ;»

— Νά, εἶδα τὸ σπιτάκι τῶν Νάνων ἀπὸ μακριὰ καὶ ἤρθα. Ποῦ εἶνε οἱ Νάνοι ;

— Στὸ δάσος κόβουνε ξύλα μοῦ εἶπε ἡ Πεντάμορφη.

Σηκώθηκε μοῦδωκε καραμέλλες, ὠραία κοχίλια καὶ πετραδάκια τοῦ γιαλοῦ καὶ μετὰ πῆγε στὸ σπιτί μου, γιατί δὲν ἔπρεπε νὰ με βροῦνε οἱ Νάνοι στὸ σπιτάκι τους, θὰ θυμῶνανε ποὺ ἔφυγα, χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς Μαμάς καὶ δὲ θὰ μοῦ φέρνανε τὴ νύχτα δῶρα.

Τὴν ἄλλη βδομάδα θὰ σὰς πῶ πολλὰ ὠραία πράγματα γιὰ τοὺς Νάνους.

Ρηνούλα

Τ. Τ. Τ. Τ.

Β. Καραγιάννη (Ἀλεξανδρουπόλιν).—Ὁ «Τρίβολος» στέλνεται. Γεῖά χαρά.

Ν. Νικολαΐδην (Θράκη).—Ὁ Γιαννάκης σου εἶνε μιὰ χαρά. Μαζέβει ἐλιές μετὰ τὴ Μάνα του καὶ σὲ θυμάται.

Ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς Πεντέλης

Ὁ Γαλατᾶς

Σήμερα παλ' οἱ γίδες μου κ' οἱ δύο μου ἀγιλάδες μοῦδουκαν γάλα ἑκτακτοῦ ὡς εἴκουσιν οὐκάδεις. Μὰ τί νὰ κάνου τώρα γουῶ μαυτό τοῦ λίγου γάλα νὰ ζήσου πλιά δὲν ἤμπουργῶ, ἔχου ἔξουδα μιγάλα !

Νά, ψὲς πουρνὸ-πουρνὸ, ποὺ λιές, ἠπῆγα στοῦ παζαρι γιὰ νὰ γουράσ' οὐ ἔρημους λένα φτηνὸ ζουνάρι. Κι οὐ ἔμπουργας—θᾶταν οὐβρίδς—Ἐ ! μπρὲ τρε κερατάδεις μοῦ ζήταγε, μουρὲ γιάυτό, λέ.α πουγγι παράδεις !

Ἡθύμουσα κί ἔφυγα οὐ δόλιους χουλουμένους ! Κι τώρα δίχους τοῦ ζουνάρ' εἶ ! μπρὲ π' ἀνάθιμάτου & δὲ βαστώ τὴ βράκα μου, θὲ νὰ μοῦ πέσει κάτου !

Κι ὕστισα ρ λείει οὐ ρηνουδίκης ἀγριους κί θυμουμένους — Μπρὲ γαλατᾶ, τὸ γάλα σου ἦταν νερὸ μονάχα. — Μὰ τέτοιου ἂν δὲν ἔβαζα οὔτε βρακί δὲ θάχα !

Λημνιά ζωὴ

Γιὰ τὰ δόντια τῆς Φούλας

Δυὸ σειρὲς μαργαριτάρια ἔχεις δόντια ποῦνε θάμα. Κ' εἶσαι ὀδοντόπαστας ὀλοζώντανη ρεκλάμα !

Κάστρο Ἀέσβιος.

Τριβολικὸι στοχασμοὶ

§ Ὄταν ὁ Πλάστης εἶδε τὸν Ἀδάμ πανευτυχεῖ μετὰ ξαπλωμένη τὴν ἄριδα στὴν Ἐδέμ, ζήτησε τὸ πλάσμα του, τοῦ ἀφῆρεσε μιὰ πλευρὰ καὶ τὸν ἔκανε δυστυχεῖ.

§ Ἡ Γυναίκα ὑποτίσεται στὴ Μόδα κί ὄντρας στὴ Γυναίκα.

§ Ἡ Γυναίκα ἔχει περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ τὸν ἄντρα, ἀφοῦ ὁ ἄντρας τὴν παντρεύεται.

Τριβολ. Ἐγκυκλοπαιδεῖα

Καφές.— Μάβρο ζουμί. Τὸ φυτὸ καλλιεργῶτανε πρὶν στὴ Βραζιλία καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀλλὰ τώρα ἐσχάτως μετεφευεῖται καὶ στὴ Μυτιλήνη ὑπὸ μορφὴν κριθῆς, ρεβυθιοῦ, καὶ ἄλλων δημητριακῶν.

Ἀχρήστων κάλαθος.—Τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια εἶτανε τὸ ἀπαραίτητο σκεῦος τῶν γραφείων. Κυρίως οἱ κάλαθοι τῶν ἀχρήστων στὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα εἶτανε κάτι τερατώδεις κάλαθους ποὺ γεμίζανε χειρόγραφα δημοσιεύματα καὶ μὴ ποὺ δὲν ἐπιστρέφονταν. Σήμερα ποὺ ὄλα τὰ ἀχρήστα ἔγιναν χρησιμώτατα, ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων πρέπει νὰ μετονομασθεῖ «κάλαθος χρησίων».

Λόγια Μεγάλων ἀνδρῶν

«Ἄν σ' ἀρέσει Μπαρμπα Λάμπρο, ξαναπάρσε ἀπ' τὴν Ἄνδρο» Βάσος Βασιλείου.

«Θὰ γίνω καθημερινός» Δ. Λεοντῆς. «Μόνον ἡ σατιρικὴ ποίηση ἔχει οὐσία» Κ. Δειλινός.

«Ἐγὶνα ἄνθρωπος τῆς πιάσας» Ι. Χατζηδημητρίου.

«Κι ἂν εἶχα σοδιές θὰ τις εἶχαν οἱ ἄλλοι» Ν. Πάρης.

«Οἱ γιατροὶ τᾶχουν μετὰ τὸ ποτό» Π. Πατλάκας.

«Ἡ Πιπίνα Κυρία» Γ. Σκουλουδάκης.

«Ἐγὼ διαφρονῶ μετὰ τὸν Παράξενον καὶ μπορῶ νὰ στέκω ὄρες καὶ νὰ θαυμάζω τὴν ἀρχιτεκτονικὴ χάρη τῆς Ἐθνικῆς» Ν. Κουρτζῆς.

«Ὁ Νταλάκας ἦκανε ὄξος» Φαμελιτῆς.

«Συνεπλήρωσα τὸ δελτίον τῆς ὑπογραφῆς (= ἀπογραφῆς) μου. Ἀργ. Μπέμπης.

Σὰν τὸν Ὀμηρο

Ὁ μακαρίτης Χαράλαμπος Ντουζένης δὲν εἶτανε Πολιχνιάτης, λένε οἱ Βηθησαγῶτες, ἀλλὰ βέρος Βηθησαγῶτης. Οἱ Πολιχνιάτες, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἰσχυρίζονται πῶς εἶτανε δική τους φύτρα καὶ τοὺς τὴν πήρανε οἱ Βηθησαγῶτισες. Ποῦ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια ; Στὴ μέση, ὄχι βέβαια γιὰ τὸ τότε θᾶπρεπε ὁ Ντουζένης νὰ γεννηθῆκε στὸ ὑπαιθρο, ἀνάμεσα στὰ δύο χωριά.

Ἡ ἔριδα αὐτὴ κολακεῖ τὸ μακαρίτη. Τὸ ἴδιο μαλῶναν καὶ οἱ ἀρχαῖες πολιτεῖες γιὰ τὴν καταγωγὴ τοῦ Ὀμήρου.

Μὰ τί πάμε μακριὰ ; Μήπως γιὰ τὸ Σουρή δὲν τρώγονται ἡ Σύρα, μετὰ τὴ Χιὸ καὶ τὸ Τουρίγο. Τὸ ἴδιο θὰ γίνεται, ὡς ἐλπίζουμε, καὶ μετὰ τὸν «Τρίβολο» ἅμα τινάζει τὰ πέταλα. Θὰ μαλῶνει ὁ Ἀσώματος μετὰ τὴ Βηθησά καὶ μετὰ τὴ Μυτιλήνη.

Καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ Τριβόλου θὰ καμαρώνουν μετὰ τὸ κασελάκι τους σὰ γύφτικα σκεπάρνια.

Ὅπως ὅποτε ὡς ποῦμε κανένα ἀνεκδοτάκι τοῦ Ντουζένη κί ὡς ἀφήσουμε τὶς τραχανοπιζνέρες νὰ μαλῶνουν μετὰ τοὺς Καλικαντήδες.

Τὸν εἶδες ;

Ὑστερὸ ἀπὸ λίγον καιρὸ ξαναβλέπει τὸ λαγὸ στὸ ἴδιο μέρος πάλι στὸ κτήμα του στὰ «Παλιάμπελα».

—Τώρα θὰ δεῖς, μουρμούρισε καὶ πῆρε τὸ δρόμο πίσω μπρὸς γιὰ τὸ χωριό.

Ὁ δρόμος εἶτανε μιὰ ὥρα μακριός.

Πῆγε βρῆκε ἕνα φίλο του κυνηγὸ τῆς δικῆς του δυναμικότητος ἀλλὰ μετὰ τοῦφέκι, συμφώνησαν νὰ τὸν μοιράσουν τὸ λαγὸ, διέταξε τὴ γυναίκα του νὰ καθαρίσει τὰ κρεμμύδια γιὰ τὸ στουφάδο κ' ἔφυγαν τρέχάτοι.

Ὄταν ἀντίκρυσαν τὸ λαγὸ ὁ κυνηγὸς βιάστηκε νὰ σκοπεύσει. Ὁ Ντουζένης τὸν σταμάτησε.

—Στάσου !

—Γιατί ;

—Θὰ σὲ ρωτήσω τρεῖς φορές κ' ὕστερα θὰ ρίξεις.

—Τι θὰ με ρωτήσεις ;

—Τὸν εἶδες τὸ λαγὸ ;

—Τὸν εἶδα.

—Τὸν εἶδες τὸ λαγὸ ;

—Τὸν εἶδα.

—Τὸν εἶδες τὸ λαγὸ ;

—Τὸν εἶδα.

—Ἐ, τώρα κάνε σὺ τὸ κουμάντο σου.

—Ἄστον σὲ μένα καὶ τὸν κανονίζω. Τράβα παρα πίσω.

—Γιατί ; Ρώτησε κί ὁ Ντουζένης τώρα μετὰ τὴ σιωρὰ του.

—Γιατὶ εἶνε πολὺ κοντὰ καὶ θὰ τὸν χαλάσει τὸ τουφέκι.

Μακρῶνανε, σημάδεψε, σημάδεψε καὶ μπάμ !

Πλὴν τὰ βόλια πήγαν πέρα !...

Τὸ βράδυ γυρίζοντας σπιτί του ὁ Ντουζένης εἶπε στὴ γυναίκα του

—Κάντα ἄλλο φαγὶ τὰ κρεμμύδια γιὰτὶ δὲν εἶνε τυχερὸ νὰ φάμε παλιαμπελλίσο λαγὸ.

(Στὸ ἐπόμενο : Τὶ ἔπαθε ἕνας Ἐγγλέζος περιηγητῆς ἀπὸ τὸν Ντουζένη).

ΠΡΟΔΟΥΝΤΑΙ 20 τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδίων». Πληροφορίαι εἰς τὴ Γραφεῖα «Τριβόλου».

ΛΕΣΒΙΑΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΜΥΡΝΕΪΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Λεσβιακά διηγήματα

Τού κ. Στρ. Αναστασέλη

Λεσβιακή λαογραφία

Ἠσωθήκαμε I

Τοῦ πατεριέρη συνεργάτη μας κ. ΝΤΑΗ — ΠΑΝΑΗ

Τὸ λεπὸν, μωρὲ κύριε Στράτο μου, ἤμαθες τὰ νέα; Ἡνακαλύφτηκε μιὰ καινούρια συνταγὴ κατὰ τῆς ἡχανυσαρκίας. Τὴν ἡνακάλυψε ἕνας Ἄμερικάνος ντόκτορας.

Κ' εἶνε λέει, πολὺ ἀποτελεσματικὴ. Στὴν Ἄμερিকা τὴν ἄλλοτε ἔβλεπε πιά παχιά γυναῖκα μούδε ἄντρα. Σὲ μιὰ βδομάδα πέφτουν οἱ κοιλιὲς καὶ γίνονται σανίδα πίσω μπρός.

Εἶνε ἕνα βοτάνι ποὺ πρέπει νὰ πίνεις τὸ ζουμί του ἑξημέρες πρὶν πρῶτον πρὶν κολατοσίσεις. Κ' ὕστερας τρῶς ὅ,τι θές κι ὄσο θές. Νὰ δεῖς τί μοῦ εἶπε ὁ Σάκης τόνονομα τοῦ Βοτανιοῦ; Κάτι σὰν Ρωμῆικο ὄνομα ἔχει. Ἄ! Τὸ ἠθύμηθηκα. Κοιλοφάν. Γιατί τρώει λέει, τὴν κοιλιά. Ὁ μ' ἀρωτήσεις πὼς τὴν τρώει. Νὰ σὰν ποὺ τρώει τὸ βιτριόλι τὸ μάμαρο, καὶ τὸν τζίγκο. Μὴ θαρρῆεις πὼς μ' ἀκογιονάρησε ὁ Σάκης. Μοῦδαίσε πολτράϊττα Κυριῶν πρὶν ποιοῦνε τὸ κοιλοφάν ποὺ ἦντουσαν χοντρές σὰν τοῦ λόου μου κ' ὕστερας ἀπὸ τὴν κόυρα τως ποὺ ἔχουνε γίνει ψιλὲς σὰ στέκες τοῦ μπαγιάρου.

Τὸ γράφει κάτου ἀπὸ τὸ κλισέδες, ἐγγλέζικα κι ὁ Σάκης ποὺ τὰ ξαίρει σὰν τὴ μητρικὴ του τὴ γλῶσσα τὰ ἠξήγησε.

Σωτήριο φάρμακο, κυρ Στράτο μου. Ἡ Ἄμερικάνοιδοι ἠσωθήκαμε. Εἶνε λιγάκι ἀκριβὸ μὰ ποιὸς δὲ δίνει ὀδολάρια γιὰ νὰ ξεφορτωθεῖ τὸ πάχο του.

Τὸ κακὸ εἶνε πὼς πρέπει νὰ τὸ βράσεις φρέσκο γιὰ νὰ σὲ ὠφελήσει. Ἄμα εἶνε παρὰ πόνου ἀπὸ δέκα ἡμερῶν δὲν κάνει τίποτας. Αὐτὸ εἶνε ποὺ μ' ἔχει ρίξει σὲ συλλοή. Τί νὰ κάνω; Πὼς νὰ τὸ φέρω; Σκέφτομαι νὰ γράψω ἕνα γράμμα στὸ Λίντμπεργκ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνει τὴ χάρη νὰ φορτώσει κανένα δεματάκι στὸ ἀεροπλάνο του νὰ μοῦ τὸ πετάξει ὡς ἔδωνας σὲ μιὰ βραδυά. Αὐτὸς ξαίρει τὸ δρόμο.

Τί θὰ τοῦ κοστίσει; Μ' ἐνον κόπο, — θὰ τοῦ γράψω — βλέπεις καὶ τὴ Μυτιλήνη τὴν ὄρατα τὴν πολιτεία καὶ χορταίνεις καὶ κορκομάνια τῆς πατισερῆς μου.

Ἐδωνάς βέβαια ὄλα τὰ ἐξοδα τῆς φιλοξενουμένης του θᾶνε δικὰ μου.

Τί λές; Ὁ τὸν καταφέρουμε νὰ μᾶς κάνει τὴν παλληκαριά;

Ἄν ἴσως πάλι καὶ δὲ δέχεται νὰ μᾶς τὸ φέρει τζάμπα συλλοῖζομαι νὰ ματσεφτούμε ὁλοιδοι οἱ κοιλαράδοι καὶ νὰ βάλουμε ρεφενὲ νὰ τοῦ πλερώσουμε τὴ μπαϊνῆνα.

Τότενες θὰ δεχτῆ θαρρῶ. Καὶ ἠσωθήκαμε.

Παναῆς Βαλάκης

(Ἀγισσώτικο)

Ἐβλαψίντουν

Στα ζαμάνιαντς τοῦ Λιντσελί πιδέι πούλα χαντάτασσι τοῦ πίξου πίξου ἰντάν μι τοῦ Γλιγουρι π' κουλιτζιάσαν (1) τσι κᾶνταν αβλογίε. Τίλουγια τουν ἰβαλι ζτου χερ ἕνας θγιος τοῦ ξερ γιὰ τσι φτος ἰνταν ατσκνίδα τσι πῆγι σα μπουτκος ζτου τηρελί, ἀμ ἰπι τσανκ (2) γι παγίδα τσι ἔ ντου γοίτ' σι (3).

Φτι τουν τμόνιβγι ζτα μέσα σι στα ὄξου τσι ἰχι τα πῆτα (4) στα χέργιαντς. Ἐδγες πῆρι τουν ἀγέραντ τσι κάτσι πᾶς τα ζ'νχιαντ (5) τσι ἔν ἰκατέβινι. Φτος ζιν αρχι ρουτζούνιζι (6) ἀμ ντε-ντε (7) αλιστῆρ' σι ντου τσι λόπαξι. Ἐν ἰνταν ὄλα τσι ζι κακόντουν, γιὰ τσι τοῦ Λιντσελί μ' ἐφτα π' ἀνιχιρίσσι (8) μᾶδζι γι πατούναντς μέσ τς στράιτς νὰ λιέτι, νὰ δλεβγι ζα ντουν ἀβάφτσχου, τσι ἰ Γλιγουρις νὰ πεζ' τα ζκαμπῆλια (9) ζτου γκαφινε πούνταν τσι φιλάστινους.

Τόρα ζτα γιρατῆριαντουν πῆκαν τσι ἀγουρούδισ (10), βάλαν τσι ζιν ἀκριγια καμπος παραδῆς τσι ἰχαν τοῦ ἰσούντουν (11) τρουμάρα. Δγέβινι καθ' ἀβγι τοῦ Λιντσελί καθαλαργια πᾶς τοῦ γάδαρου τσι πάγινι ζτα «Πόταμα» (12) ζτου πριβολί. Ποπ πέρα σόνταν τα ζουκάτσα π' ἰς βλαστῆμιες. Σέρτ' ζα γινέκα, τσι γι ἀντρ καλουτχίζαν τοῦ Γλιγουρι πόπισι ζτα χέργιαντς.

— Ἐχομι τσι μῆς τς χαδγιαργες τσι ἔξουνουστουλον τοῦ κατέφλιου Νά γινέκα, ἕνα κόυματ μάλαμα, Σαν ἔφτανι ἰπόξου πιν ἀκλισα, γάδαρους ζιτέγκντου, βλεπς πῆρι-του σινέθγιου, τσι τοῦ Λιντσελί ἀρχίνα τα σταβρουκουπίματα. — Ὁχ, Παναγιούδαμ, βουγῆθα, τοῦ γκὸζμου τοῦ φτουχου ἰλιπίσσι. — Ἄγιντι ρε γκέεε. Γάδαρους τιπου-τα ζτουν τόπουτ, γῆνατ' τοῖδκου ζο.

— Γκε βρε, τσι κνιόντου πᾶς του ζαμαρ. Γκε ζ' λέγου βρε, τί-πουτα. Γκε βρε διγαβουλι τουρκα-νάκατι, γκε διγαβολ καπι τζανα-μπει.

Πι τς φουνες τσι τ' ἀφραντί-νιζμα ἕκανι ν' ἀνιμητι γάδαρους ἀμ' ἕλα πούθιλι νὰ ζουνουπρο-σισιο τοῦ Λιντσελί.

— Ὁχ, Παναγιούδαμ κουλάσκα μ' ἐγίουτουν τουν ἔρμουν.

Σαν ἰτέλιουνι ἰβαζι πάλι μιὰ

Μυτιληνέικες κουβέντες

Σάλια μπάλια

Τοῦ κ. ΒΑΣ. ΑΠΟΙΚΟΥ

Κυρ «Τρίβουλα» ἀρχιψέφτ! Κάθα τσου μωρνὸ κατιβαίνου στή μπιάτσα τοῦ μαθαίνου τς προ-κουπές τ' ἀβτζῆδων. Ἐδαφτου στου ζυγιστήριου, στου καφινεῖου τ' Ἄθανάσ' πῆρνουν τσιπαίρινν του καφιδέλιντουν οὐλί ὄσινι κνη-γούν σι τς Παγανές. Ἀκόμα τσι ἀμ τς Μέλις ἔδαφτου θᾶν ἀράξιν. Ἰννουεῖς τσι ζῆνι πᾶχιν πλέλια μέσ τούν τρουβάντουν, μὰ λίγα μὰ πούλλα. Μόνι νὰ πλουμῆζ κουμάτ κουμάτ τς φτάνι γιὰ νὰ κατιβούν καμαρουτοῖ.

Οἱ γι ἄλλι μί τς ἀδειανοὶ τς τρουβάδισ τραβούν κατ' ἰφθειαν

μπαγάδα τοῦ γάδαρου. Ἐν ἰχαν τί-λιουμο τσακ που κατέβινι τσι χτί-πα μι τοῦ φόρτουμα (13) τσι τσουζαν.

Τίλουγια μνια μέρα ἔφτου μες τα πριβόλια λουγουφέραν δγιо γιζτονι μι τα ποτιζματα τσι βάλαν μαριτριγια τοῦ Λιντσελί. Σα τζ ἰπαν νὰ βαλι τοῦ χέριντς πᾶς τοῦ βγατζέλιου τ' ἀστρα πέταξι. «Γο ἔ μῆρνον ὄρκου». «Βρε γκιν-τινε γκελ ἰ!» Τίπουτα. Τσι ρουτί-ζασίντνα τοῦ γιὰ τσι. «Γιατί κάθου-μι αβλογίε μι τοῦ Γλιγουρι. Ἐ-γιουτα τὰ πράματα θελι νάσι πα-στρικός νὰ τα μαλαγῆς». Ἀκού-ζαντα γι Ἐλινι (15) τσι γι προ-ῖστι τσι βλιθῆκαν νὰ τς βλουγῆζιν.

Γινι δα γάμου. Χαρες τσι πα-τιρντι πλια ἔ μπινιτζε (16). Τσι πᾶς τα κομιρόματα, θελις πού-πγι Γλιγουρις, θελις π' ἰ τ' χαρὰτ παρέσφαξίντουν χάρους (17).

Του γκὸζμου σῆκουζι ζτου που-δαρ τοῦ Λιντσελί νὰ κλε τσι νὰ μιρουλουγιέτι νὰ γέν'ντι γι πέτρις ἀζβετς (18). Γι Προτουκλια (19) πούνταν νάμτσι ζτα μιρουλόγια τέργιασι ἕνα ντραγδελι τσι πασί-ντου μαζουμένισ γι μιρουλουγῆστρ-γις.

«Σαντί νὰ λέγιν μες τουν Ἀδ-ζαντί νὰ πουν, Γλιγόριμ, αἰ πουν π' ἰσι πῆρα ζτου λιμομ ν' ἀνίξου τοῦ μνιμόριμ».

Τότσιου πλια γινι θρίνους τ' ἀπάνου γις τσι κόζμου. Ἐπισι τοῦ Λιντσελί μπρομτ πᾶς τοῦ λίψανου τσι ζπῆραξι. Σα ζαζιζμένου χαλαμ π' του πε πε γι φουνιτζῆ χῆραξι τα λόγιαντς πιτα καπαντίσσι.

— Ὁχ, βρε Γλιγουρι, ἰντανταν ἐγίουτου πάλι νὰ ζι θάψου νιαρό-γαμπρου. Ἰξίριζτου γεμ πς ἔ ζι ζ'μπα του ζτιφανί...

Κοπς

- Γλωσσάρι 1. Ζεβγαρώσανε. 2. Σὰ δούλεψε. 3. Δὲν τὸ καταλαβε. 4. Τὰ πιστά, τὴ διαχείριση. 5. Τὸ σῆροκο του. 6. Ἀνιδροῦσε. 7. Σιγὰ σιγὰ. 8. Πὸυ καταπιάστικε. 9. Χαριά. 10. Μικρὲς ἀγορές κτημάτων. 11. Περνούσαν πολὺ καλά. 12. Τοπωνυμία. 13. Τὸ σκοινὶ τοῦ σαμαριῶ. 14. Ἐλα στὸν ἑαυτὸ σου. 15. Οἱ Ἀρχές. 16. Ἐ ουσίες. 16. Μὴν τὰ ρωτᾶτε. 17. Ἀπέθανε ξαφνικὰ. 18. Ἀπ' τὰ πύρινα τῆς δίκρνα. 19. Ἡ πρώτη ἀπ' τῆς μοιρολογῆτες «κλιῶσε». 20. Δὲ σὲ εὐνοεῖ.

σὶ σπῆτιαντουν πρῶτα τσι ὄστια κατιβαίνιν τσι λέν πούζ χτυπήσαν ὄσα βαστᾶ ἠ καρδιάντουν. Τί πὼς τῶν κτσα; Ἡ τσιλᾶ δὲν ἔχλ πα-ναθύρια; Ἐχλ;

Μαζουνόντι τοῦ λοιπόν στουν καφινὲ τσι ἀρχινοῦν τὰ καφτσα. Ἄφτιὰ νᾶχῆς τσι ὄριξ πλιὰ νὰ τς ἀκούς. Ψιφτιές μί τοῦ τσβάλι! Τσι ξέρος τί εἶνι τοῦ παράξινου!

Οὐλί πὸυ ἀκούν εἶνι ἀθρῶπ τ' ἰσναφιῶ. Ἄβτζῆδισ. Τοῦ ξαίριν πούς εἶνι ψέματα τὰ καφτσια τσι μολουντούτου τ' ἀκούν. Ζέρος γιὰ τσι; Γιατί πῆριμένι τοῦ νιμπέτ-ντουν. Ποιὸς θᾶν ἀκούς τς δικῆς-τουν τς ψιφτιῆς σὰ δὲν ἀκούσιν τσι ἀφοτῆ τ' ἄλλουνοῦν; Δανγῆκὰ εἶνι τὰ καρῶδια.

Κάθουμι πὸυ λές τσι τς ἀκού-γου τσι συλλουγῆζομι τὰ παλιά.

Ερωτικά

Τρία γαρόφαλα βαζτο γιρέβου νὰ τα βαψου νὰ τα πατίσο σιι μπογια πουλες καρδιες νὰ κάψου.

Νὰ κάψου νι νὰ κόψου γε- νὰ κάψου παλικάρια νὰ κάψου κι τν αγάπη μου μέσα ζιὰ φιλοζυκάρδια.

Ζαμπνιες

Ατζιλόσσταζμα, σπουχηπος, αχά-μνουμα, κουλόκουμα, κατέβαζμα, κουκούδισ, μαγιασιλι, μῆριμτζε, ζι-κάντιαζμα, ζιραλιχινῆς, ζτροβουζνι-χιαζμα, ζπάσμου, ζακαγι, τσίρους, ψόφοου, ἀνιτρίχιαζμα, ζικόλαυμα.

Παριμιές

- Αλου δινι γιου θγιος τα δόντια τσι αλου τα πακομάδια.
- Δος τ στραβου ραβδι α ζι χτιπα τσόλα.
- Ὁρα τσι βουλι.
- Γι παλαβάδα ἰνι ουχτο λουγιο.
- Γι παλαβάδα ἰνι πᾶς τς αθροπ.
- Ακριφα πουρέβγιςι, φανιρα μπουμπέβγιςι.
- Αλου τ ὄνιρου τσι αλου τοῦ θάμα.

Πιζματικά

Ἰχσιν τιν ἀγάπῆ ζου μ ἕνα ζπαγκελι διμένι ὀπιγους τιν βρι νὰ τιν χαρι μό του ζπαγκελι νὰ φέρι.

Νοιόζματα

Ανικουρκουδῆζ γιου βάθροκας τσι κάτι ἰ μαβρουγάνῆς

(Μα του κατακναρ τ λιμουζ ἐν ἰνι ἔφτου π' βαζ' ἰ νουζ)
Λῆσι: Πραστια κε τέστο

Ἐ, καημένα χρόνια! Σ' οὐλάντουν μῆρικητλίδκα.

Σάνι βγαίναμι βόλτα μί τοῦ μα-καρίτ τούν κυρ Θρασύβουλου τοῦ Μιλανδινοῦ γιμόζαμι τ' γκαζουλίνα μας πλέλια τουρλού τουρλού. Θμοῦ-μι μιὰ χροινιά σὶα Βιτιρά, πὸυ δῆναμι ἕνα οὐρῶτο γιὰ ἕνα σύ-κουν τσι πέντε γιὰ ἕνα μπαρμπούνι.

Ἡβγαμι ἀβγῆ ἀβγῆ ἠ κυρ Θρα-σύβουλους ἠ μῆστρις Ρόμπινσῶνς τσι ἰγῶ. Πρῆν τσιντρώσ ἠ γ' ἠλιους εἶχαμι ἀπὶ τρεῖς φουρές γιμᾶτ τς τρουβάδισ μῆς. Κάθη τόσου κατι-βαίναμι τσι τς φρτσιραίναμι ζι γκα-ζουλίνα.

Ἄ ζι πῶ ἰγῶ πούζ σκουτώσαμι ἀπὶ τρακόσα βᾶλι ἰσῶ ἄλλα τόσα γιὰ νᾶσι μέσα.

Σὶ κουμάτ γανιάσαμι. Πῆγαμι σ' ἕνα πριβουλέλι, ἦβραμι ἕνα γέρου τσι γυρέψαμι καμὰ οὐκά οὐκα.

— Νά! φᾶτι, λέγι, ὄσα θέλιτι. Φάγαμι ἀπὶ πέντεξ σῆλια.

Τί θαρρῆεις πούζ δώκαμι στοῦ γέρου; Εἴκουσ πλιᾶ!

Ἦστια ἦσαν οἱ ψαράδισ στοῦν Ἄγιου Φκά. Ἐχτι ψηρά-δισ ψᾶρια; Ἐχομι. Εἶχαν κάτ μπαρμποῦνῆς μί τὰ μσᾶτσα.

Πόσα τὰ πλεῖτι; Τ' ἀλλάζομι μί ἀρῶτσα.

Μᾶς πῆράσαν σ' γκαζουλίνα μας μῆαν πανιρούδα μπαρμποῦνια τσι μεῖς τὴν γιμῶσαμι οὐρῶτσα!

Σκουτώνι τσι σεις τῶρα πὸυ τσι κανένα πλέι τσι τοῦ καφτωῶ-στιν. Σάλια μπάλια.

Χέρεν

Βασίλης Αποίκους

Η καλή ή δουλειά

Αφού υπάρχει κτίριο δημοτικό πολύ κατάλληλο μάλιστα για τη στέγαση της Δημοτικής μας Βιβλιοθήκης, δικαίως άπορουν οι έφημερίδες και οι διασούμενοι μας γιατί να την έχουν άστεγη οι αρμόδιοι.

Ο «Τρίβολος» όμως δεν άπορεί κ' θόλου έχοντας υπ' όψη πως «η καλή ή δουλειά άργεί να γίνει».

Έπειτα τί άξια θάχε η στέγαση αν γινόντανε άψφ' σβήσε; Κανένας δε θά την επρόσεχε. Θάλειπεν η γλυκαπαντοχή που είνε το πάν. Τί γλύκα έξάφνα θάχε η Λαμπρή αν έρχόντανε άμέσως ύστερ' άπ' τις άποκριές, την καθαρή Δευτέρα;

Τό γεγονός είνε πως ψήθηκε πιά η δουλιά κατά τ' άφαινόμενα και πως η στέγαση είνε ζήτημα ημερών αν όχι ώρων.

Αύριο μεθαύριο θάχουμε τη Βιβλιοθήκη μας, με καρέκλες και τραπέζια και θ' ζητούνται οι υπάλληλοι που θά καμαρώνουν στα ράφια τ' άβιβλία και θά τ' άξεσκονίζουν κάπου κάπου, ελπράττοντας ταχτικά τ' άμισθό τους.

Τύχη!

Τό παλαιοπωλείο Βουλαλά προσφέρει, γράφουν οι έφημερίδες, τις καλλίτερες τιμές για τ' άπαλιόχαρτα.

Μ' άλλα λόγια κάναμε την τύχη μας οι δημοσιογράφοι.

Καλές δουλειές

Χαιρετούμε με χαρά τ' άνοιγμα του πρώτου έλαιατριβείου στο νησί μας. Είνε τ' άπρότυπο έλαιατριβείο Κουρτζή, τ' έλαιατριβείο που λάμπει σαν αϊθούσα χειρουργική, και βγάξει φαγώσιμο λάδι κι άπ' τ' άκαυρούλια. Με τ' άκαλό ν' άνοιξούν κι όλα τ' άλλα και ν' άμην κλείσουν πριν φανούν τ' άκόκινα άβγά.

Και που άκόμα!

Στο έβδομαδιαίο άστυνομικό δελτίο διαβάσουμε πως οι τρεις άπ' τους τέσσαρες συλληφθέντες την περασμένη εβδομάδα κατηγορούνται για αντίσταση.

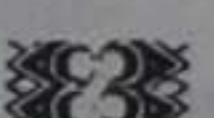
Πολύ σέφτικοι έγιναν οι άνθρωποι αυτών τών τελευταίων καιρών.

Ζήτω η ζωή!

Διαβάζοντας κανένας αυτών τών καιρών άγγελτήρια γάμων και άρραβώνων κάτανοεί γιατί η ζωή δεν θά στηρέσει ποτέ.

Άκόμα και ο ήλιος μας ν' άβήσει ο Έρωτας θά πληγώνει τις παγωμένες καρδιές στα σκοτεινά. Άδουνού άλλως τε, κατά που είνε και στραβός, δεν τού χρειάζεται τ' άφως.

Για την τάξη

Παρακοούντοι οι ταχυδρομικοί διανομείς ν' ά σημειώνουν επάνω στα φύλλα έπιστράτων συνδρομητών που τυχόν θά έπιστρέψουν, τ' ά λέξη «έπιστρατεύθη».

Κάλλιο ν' ά βγει...

Άπ' τόν καιρό που γνώρισα τόν κόσμο, για τήν πεθερά — μεγάλη ή χάρη της! καλό ποτέ δεν άκουσα ν' ά πουνε; όλοι οι γαμπροί, τ' ά μέρα μι' ά φορά, θαρρείς, δεν τ' άχουν σε καλό ν' ά μην τήν... εύχηθουνε

Κι όμως, άμα γκρινιάσουν νύφη και γαμπρός, η πεθερά θ' ά χύσει λάδι στη φωτιά ν' ά σβήσει τ' ά διχόνοια.

Αυτή σαν άπολυέται η νύφη της άπ' τ' ά πρώι στην άγορά, για τ' ά καλό, στο γιόκα της θ' ά δώσει τ' ά προφώνια.

Και μ' όλα αυτά, κανείς άπ' όσους γράφουν, έτσι για χαρά δε θέλησε ποτέ ν' ά τήν μπρατσάρι, πνεύμα μονάχα κάνουν όλοι στη σειρά φτηνό — φτηνό στις κακομοίρας τ' ά τομάρι.

Όστόσο, σ' ά μπαμπούλας, σ' ά στοιχίο, σ' ά ξόρκι ή πεθερά, για μένα θ' άπρεπε άπ' τ' ά κάθε σπίτι ν' ά μη λείπει, για ν' ά μην έχουμε, που λές, τ' ά καρδιοχτύπι πως θ' ά μας έρθει πιό μεγάλη άπόξω συμφορά.

Κ. ΔΕΙΛΙΝΟΣ

Περί γκιργκιρίων

(Συνέχεια άπ' τήν 1η σελίδα)
έχουσιν τ' ά δικαίωμα ν' ά πέσωσιν δια ν' ά λάβωσιν ένα ύπνον τριών η τετάρτων ώρων τ' ά πολύ, και ν' ά άπάρωσιν περι λύχνων άφ' άς πάλιν δια νέον ύπάρουμα. Με άλλους λόγους οι γκιργκιράδαι δουλεύουσιν είκοσάωρον, άποσώνοντες τόν όλίγον ύπνον των δια λαγοκοιμισματος επί των καϊκιών κατά τ' άς ώρας τ' ά αναμονής, καθ' άς, ως είπομεν άγρυπνούν οι βαρδιατόροι και οι λαμπαδόροι.

Ξέχασα ν' ά σ' άς είπω ότι εάν οι λαμπαδόροι άργήσωσιν ν' ά δώσωσιν σύνθημα, ο καπετάνιος φοβούμενος μήπως τούς έλαβεν ο ύπνος, παίρνει βόλταν τ' άς λάμπας κάμων έφοδον. Εάν συλλάβει τινά καθεύδοντα τού παίρνει τ' άς κώπας και αυτ' ά εστι μεγάλη προσβολή, ως ν' ά πάρεις άπό σκοπόν στρατιώτην τ' ά μανλιχέριον αυτου. Είτα τού φωνάζει:

— Βλέπεις ψάρια;

Ο λαμπαδόρος έξυπνών έντρομος και ένθνημιούμενος ότι έβλεπε η ούχι πριν τόν πάρει ο Μορφεύς άπαντ' άναλόγως. Εάν είπη ναι τότε ο καπετάνιος προστάζει: «Ετοιμος!» Τ' ά τοιαύτον σημαίνει βάλε τ' ά κώπας σου και άφες κάλούμαν ν' ά φύγεις δια ν' ά μη σε ζώσωμεν έντός των δικτύων. Με τ' ά δεύτερον παράγγελμα «Μόλα!» ο λαμπαδόρος όφείλει ν' ά αφήσει τ' ά σχοινίον τού σιδήρου του, έλληνηστί άγκύρας, με σαμαντούραν εις τήν άκρην δια ν' ά μη χάσωσιν τήν θέσιν τ' άς «ψαριάς» οι γκιργκιράδαι και ν' ά αποσυρθεί ταχέως δια τών κωπών. Άλλά κουπίων μη ύπαρχόντων, ο λαμπαδόρος ρεζιλεύεται και καθυβρίζεται, εκδιώκόμενος εκείθεν σκαιώς, ίνα τιμωρηθεί άναλόγως τήν επαύριον.

Άλλ' επειδή παρ' όλας τ' άς τιμωρίας και τ' ά ρεζιλίκια οι λαμπαδόροι δεν παύουσιν ν' ά καθυβδουσιν, προς μεγάλην ζημίαν των έπιχειρήσεων, οι γκιργκιράδαι, σκεφθέντες ότι «τ' ά άγώγιον εστι που έξυπν' ά τόν άγωγιάντην» καθώρισαν μπαξίσια των λαμπαδόρων, δίδοντες αυτοίς ένα δέκα

Άκριτικά γράμματα

Άπό συνδρομητή μας που είνε σήμερα Άκριτας πήραμε τούτο τ' ά γραμματάκι.

«Φίλι Τρίβουλα,

Είμι στρατιώτης. Η δλιάμ είνε μάμ τ' ά ν' άν. Τ' ά μιρουκάματουμ, καλά τ' ά ξέρς δέ φτάνη ν' ά πληρώνου τ' άρα συντρομή. Άμ έλα που η «Τρίβουλας» είνε τρουφή καλή τ' ά μ' ά χρειγιάζοντι οι βιταμίνις. Για τ' ά τ' ά παρακαλώ σ' ά ενλιμτουν εδίου ν' ά τ' άν διγιάζουμι ν' ά γιλουμι κουμάτ οι Μυτιληνοί. Οδλου τ' ά θ' ά σ' ά στείλου τ' ά καμιά δικαημρία — μην άκους.

Προυχτές άναμώσαμι μι τ' άν Καστάνη, τ' ά μ' άρ τ' ά γκμπάρς τ' ά Τίνη. Είνε καλά τ' ά σ' άς χιριτ' ά — χλιμιντ' ά τ' ά αφιλότιμου σαν άθριπους που είνταν θιριακλή; στούν καφέ τ' ά τ' άρα πίνη κθάρ.

Σι χιριτ' ά

Ίρμόλαους Παπαντώνης

Εύχαριστούμε για τ' ά χαιρετίσματα τ' ά Καστάνη. Στο άλλο φύλλο ο Τίνης θ' ά τ' ά γράψει γράμμα λυπητερό. Ο «Τρίβολος» θ' ά σ' άς έρχεται ταχτικά, άφού τόν επιθυμείτε, μολονότι τ' ά βουνά σ' άς αυτου είνε κιόλας χιονισμένα. Όσο για τ' άς δεκαμερίες φυλάγετέ τις ν' ά κάνετε κομπόδεμα. Άμα γυρίσετε με τ' ά καλό στο σπιτάκι σας κ' είστε καζαντισμένος, κανονίζετε πιά τ' ά συνδρομή.

τοίς εκατόν επί των άγρευομένων ιχθύων. Τοιουτοτρόπως περιώρισαν τ' ά κακόν εις τ' ά έλάχιστον.

Και ν' άν, μετά τήν εξιστόρησιν των άπευκτέων, άς υποθέσωμεν ότι, τ' ά λαμπαδόρου μη κοιμηθέντος εξελίσσεται άμαλώς τ' ά ύπάρουμα, όποτε είμεθα έτοιμοι ν' ά καλάρωμεν.

Άλλά των στηλών τ' ά παταβουριδίου πληρωθεισών αναβάλλομεν τ' ά καλάρισμα δια τ' ά προσεχές.

Ν. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Έρασιτέχνης γκιργκιρολόγος)

Σοβαρότης

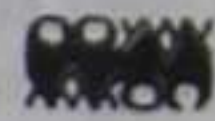
Στ' ά ένοικιαστήρια των έφημερίδων βλέπουμε:

«Ένοικιάζονται δωμάτια παρ' άσοβαρ' ά οικογενείας».

Όπως είνε διατυπωμένη η άγγελία επιτρέπει άμφιβολίες για τ' ά σοβαρότητα τ' ά σκέψεως τ' ά σοβαρ' άς οικογενείας. Πρώτα γιατί ένας σοβαρός άνθρωπος δεν τ' ά κακαρίζει πως είνε «σοβαρός». Κ' ύστερα γιατί η σοβαρότητα έπαψε π' ά πολλοί ν' ά θεωρείται άρετή.

Σοβαρά οικογένεια θυμίζει γκαζόλαμπα, τριπόδαρο τραπέζια, γκιρλάντες νταντελένιες στα κρεβάτια, πολυθρόνες ξεκοιλιασμένες, σιωπηλό σπίτι, χωρίς ραδιόφωνο, χωρίς γραμμόφωνο τ' άλάχιστον, δίχως άπ' ά μιντι και γλέντια και τραγούδια και τ' ά τοιαύτα.

Ποίος πάει ν' ά θαφτεί ζωντανός σε τέτιο σπίτι, έστω και πρωτοετής τ' ά Γυμνασίου άπό μικρό χωριό;

Εύκαιρίες

Μεταξύ διαφόρων πραγμάτων που πωλούνται στις στ' άγες των έφημερίδων είνε και μι' ά οικία με κήπον, πολλά δωμάτια και άφθονα κομφορ.

Ν' ά μι' ά εύκαιρία για καλή και άσφαλή τοποθέτηση χρημάτων.

Άς τήν προσέξουν όσοι δεν ξαίρουν τί ν' ά τ' ά κάνουν τ' ά λεφτά των.

Εύοίωνα σημεία

Άν κρίνει κανένας άπό τ' ά δημοσιεύσεις διαφόρων νέων καθηγητών τ' ά Γαλλικής που προσφέρονται έφέτος ν' ά διδάξουν τ' ά γλώσσα τ' ά Βολταίρου στους συμπατριώτες μας, πάει ν' ά πιστέψει πως η Γαλλία άπ' τήν άνακομή και ύστερα έχει πολύ μέλλον μπροστά τ' άς.

Τ' ά ίδιο αίμα

Στ' ά περασμένο φύλλο μας δεν είναν ο κ. Βάσος Εύαγγέλου που φερμάριζε όρθύκι αλλά ο άδερφός του ο Γιάννης.

Κυνηγετικές φυσιογνωμίες

(Σκίτσο τ' ά κ. Θ. Τυραβέλλη Λινόλεουμ κ. Γ. Μαλακού)

Ο κ. Βάσος Παπανικόλας παρακολουθεί με ίκανοποίηση τήν άτακτη φυγή τ' ά έχθρου.